

Vidnesbyrd, der er om Bedring, at der denne Gang har syntes at være betydelig bedre Mulighed for at faa et udenlandsk Statslaan støttet fra indenlandsk Side, med andre Ord at faa et antageligt Beløb af Laanet overtaget paa indenlandske Hænder. Det glæder mig ogsaa at kunne sige, at der i den svenske Finansverden har været Villighed til at deltage i Laanet. Man føler i Sverige en vis Solidaritet med Danmark i Laaneforhold, man ønsker ikke, at Danmark skal presses ned paa et lavere Niveau, idet man føler, at det i sine indirekte Virkninger kan blive skadeligt ogsaa for Sverige og for hele Norden, ja man kan sige i videre Forstand for de smaa Stater i det hele. Men jeg er i høj Grad betænkt paa saa vidt og saa langt som muligt at drage den indenlandske Kredit frem og søge dels at styrke Muligheden for et udenlandsk Statslaan ved Deltagelse fra Indlandet i saa vidt Omfang som muligt, dels at bane Vejen for en mere fortløbende indenlandsk Kredit overfor Statens Kapitalanbringelser i produktive Øjemed, navnlig Kapitalanbringelse i Jernbane- og Havneanlæg.

Endelig spurgte det ærede Medlem mig, om jeg havde drøftet Sagen med Landstingets Finansudvalg. Ja, det har jeg. Jeg har henvendt mig til Landstingets Finansudvalg ganske paa samme Maade som til Folketingets. Jeg har den Opfattelse, at disse Laanesager er man bedst tjent med at faa afgjort saa stilfærdigt som muligt. Jeg tror, at jo mindre der debatteres om dem i Tingene, jo bedre, og derfor er det rigtigt, at alle de Oplysninger, der kan gives, — og det er undertiden Oplysninger, som det ikke er muligt at give overfor Offentligheden —, gives til de vedkommende Finansudvalg i Forvejen. Jeg sporede ikke ved den Konference, jeg havde med Landstingets Finansudvalg, nogen Utilbøjelighed til at give Samtykke til den Laanesag, som her foreligger. Der blev intetsomhelst udtalt derom ved min Konference med Udvalget, og jeg blev lige saa forbavset som det ærede Medlem ved at se den meget skarpe Bemærkning ogsaa overfor Regeringens Laanepolitik, som fandtes i Landstingets Højres Mindretalsbetænkning. I Forhandlingerne med Landstingets Finansudvalg laa der ikke Skygge af Antydning af noget saadant.

Halsted: Jeg paaskønner i høj Grad den højtærede Finansministers Udtalelser, idet jeg faar den Opfattelse, at han naturligere vil undersøge begge Laanetyper, og

naar Øjeblikket kommer, da Typerne kunne sammenlignes, vil der blive rig Løjlighed til at forelægge Sagen for Finansudvalget og Tingene. Men det er mig en Gaade, hvorfor den højtærede Finansminister søger at give det Skin af, at hele vor Stilling paa Pengemarkedet er bedre, fordi Rentefoden er lav. Det kommer dog i sidste Instans udelukkende an paa den effektive Rente, hvad der ogsaa kom frem i den højtærede Finansministers Tale nu. Men hvis der er noget om dette, saa skønner jeg ikke, hvorfor man skal have en særlig Modvillie imod 4 pCt.s Typen, hvis den er lettere at faa ordnet til en lige saa billig, ja, maaske endog billigere effektiv Rente end 3½ pCt.s Typen. Jeg vil dog gaa ud fra — og det har den højtærede Finansminister tidligere rigeligt gjort opmærksom paa —, at Udlandets Pengemarked har ganske andre Midler til at skaffe sig Oplysning om, hvordan Landets finansielle Evne og Kreditforhold i det hele ere, end netop dette ene, den Type, man anvender for Rentefodens Vedkommende. Naar Udlandet har alle disse Midler til Raadighed, skønner jeg ikke, at et 4 pCt.s Laan kan forringe Landets Kredit, eller at Landet, som den højtærede Minister stadig udtrykker sig, derved kommer under det Niveau, det skal staa paa. Hvis det udelukkende kommer an paa den effektive Rente, er det uden Betydning, om andre smaa Lande foretrække 3½ pCt.s Typen, hvorimod vi tage 4 pCt.s Typen. Jeg skønner ikke, at vor Anseelse derved i Virkeligheden kommer under det Niveau, de andre staa paa. Hvis det er rigtigt, som den højtærede Finansminister mener, kunde man lige saa godt gaa ned til 3 pCt., og naar man saa ikke fik en højere Kurs end f. Eks. 60, hjalp det ikke det ringeste, saa kunde alligevel enhver se, at vi ikke vare nogen god Debitor. Jeg synes ikke, at Ministeren har givet tilstrækkelige Grunde for, at man bør blive ved denne Type, thi det omtalte Niveau kan jeg ikke se har nogen Betydning, naar det er den effektive Rente, det kommer an paa, og det er det. Jeg vil derfor atter hævde, at hvis det skulde være muligt for den højtærede Finansminister at faa et Laan til 4 pCt.s Typen, som, alt øvrigt sammenholdt, var gunstigere end et Laan af 3½ pCt.s Typen, bør Landet som saadant selvfølgelig ikke betænke sig paa at tage det.

K. M. Klausen: Den Diskussion, der er rejst mellem det ærede Medlem fra